

Összefoglalásként talán azt tudnám mondani, hogy negyven után próbálja meg mindenki összegezni magának mindazt, ami történt. Legjobb leírni, mert akkor ott marad. Utána már javíthatom, szépíthetem, de az írás ott marad. Nagyon tanúságos. Az embernek lesz egy képe önmagáról - ha őszinte. Ha nem kerülnek a helyükre önmagán belül a feszültségcsomók, megnyomóritanak. Három gerincsérven jött ki egyszerre, amikor az a bizonyos lelki megrázkódtatás ért. Pedig semmit sem emeltem. Megnyomóított, amíg nem került a lelki része helyre. Utána elmúlt. Persze kellett a külső segítség a talpra álláshoz. Gyurka bácsinak volt egy mondata, ami megragadt bennem és talán fiatalok számára a legfontosabb tanácsnak gondolom. Így hangzott: „Aki magát állni tudja, vigyázzon, hogy el ne essék.” Azt az élet-tapasztalatot, amit így, negyven-ötven év alatt össze lehetett szedni, nem lehet átadni a fiataloknak. Azt nekik is össze kell maguknak szedni. Értést sem lehet adni. És figyelmet sem.

Aztán még mindenféléről beszélgetünk, mint akik már száz éve ismerik egymást, majd elbúcsúztunk és kiballagtam a felüljáróra a villamoshoz. Ahogy elgondolkozva álltam a villamosra várva, egyszer csak megszólalt mellettem: „az almát, amiért jöttél otffelejtetted” - mondta mosolyogva a bajsza alatt, és kezembe nyomva az almát már ment is. Lassan eltűnt az aluljáró sötét lépcsőjén. A villamos is megjött. Hazamentem.

A beszélgetést egy diktafon rögzítette.

Összeállította: Molnár Gyula és Farkas István

GYOMBOLAI MÁRTON

VERSEK

KÁRPÁTALJAI GOLGOTA

A kárpátaljai fenyvesek közt piroslik a vér,
Koldus- könnyel keveredve a szívünkig ér.
Szívünk, lelkünk beleretten:
Egy nemzet függ a kereszten,
Csak a szeme kér.

„Míg a tömeg, gyilkos tömeg, kacaja kísér,
Veronika hol a kendőd patyolatfehér?
Hogy az arcom megtöröljem,
Fölitassam véres könnyem,
Merre vagy, testvér?!”

A Kárpátok örökzöldje ugyan mit ígér?
A letarolt rönkök között ott zokog a szél.

Kiáltás kél ajkaimon:
„Cirenei magyar Simon,
Hol késel, testvér?!”

A máramarosi havasokhoz gyilkos fejsze ér,
Zúgó árnak iszapjában terem majd a keserű kenyér.
Nem üt a kéz, a szó nem átkoz,
Sebét tárja Miatyánkhoz,
Sírj velünk, testvér

AZ ÉN HITEM

Letűnt korok dogmakincse
Rideg nekem és idegen.
Az én hitem a Lélek írja
Mélyen, belül a szívemen.
A gyökerét még anyám adta,
Mint lüktető vén szívet,
Első, gagyogó imádságra
Ő tette össze kezemet.
Hitoktatott az életével,
S tudtam, az Isten: Szeretet...
Hiszen anyám is Tőle kapta
A rám árasztott meleget.
S mire a kezem elengedte,
Már párom volt a drága társ
Együtt kutattuk lelkesedve
Mi az Út, Élet, Hivatás.
Az örömhírre rátalálva
Ízleltük minden mondatát.
Egységes, tiszta, szent Egésként
Az életünket járta át.
Atya jósága, Lelke lángja,
A mindentadás szelleme,
Tártkarú Krisztus a kereszten:
A sorsközösség Istene.
Fgy drága célért éltet adni
- Mások is tették ezereken -,
De harmadnapra feltámadni:
Csak ez a végső győzelem!
Ettől csorbul a Sátán kardja,
Bukik végsőt a gyűlölet.
Így válik úrrá a halálon
A győzhetetlen Szeretet!
Fényvivő, gazdag, büszke elmék
Rostálgathatják szabadon...
Bennem az Ige égi templom,
És egy tégláját sem adom!
Mert minden téglá egy ióta,
Mely támasztja az életem.
Hiszem: Hitem a Lélek írja
Mélyen, belül a szívemen.

x-x-x-x